

Веднага отъ жилави трѣви майката и дъщерята изплели една торбичка, въ която скрили скъпоцѣнното топченце. Послѣ хванали съ клюноветѣ си краищата на торбичката и литнали надъ широкото море. Двѣтѣ славейчета съ радостъ принасяли това трудно пѣтуване: — момчето, което спасило младото славейче, заслужавало този трудъ.

Тѣ прiletѣли право къмъ неговия прозорецъ и хвърлили блѣстящото топче въ стаята. Топчето се разпукнало и се прѣобърнало на скъпоцѣнъ брилянть. Момчето го дало на баща си. А той му казалъ, че това е грамадно богатство...

Радостното дѣте нагостило изморенитѣ птички съ трошички и зрънца.

— Мамо! извикало ненадейно младото славейче. — Я погледни моята сестра кукувичка!...

— Дѣ я? изплашено запитало старото славейче.

— Ето я!

На прозореца стояла кукувичката безъ да се помръдне. Очитѣ ѝ гледали неподвижно сѣ къмъ една посока.

Птичитѣ почнали да бѣгатъ. Момчето се засмѣло и имъ казало:

— Защо, славейчета, се боите? Това е кукла — кукувичка. Тя миналата есенъ самичка влѣзе въ стаята. Азъ почнахъ да я храня. Но тя бѣ до толкова лакома, щото сама се задави, разболѣ се и умрѣ. Азъ я *припарирахъ* (одрахъ ѝ кожата и я напълнихъ съ памукъ) и направихъ отъ нея кукличка. Както виждате, всѣки самичекъ си кове своето щастие...